

Pyhän Hengen pilkka Hepr. 6:4-20

4. Mahdotontahan on uudistaa parannukseen niitä, jotka kerran ovat päässeet valoon, maistaneet taivaallista lahjaa ja tulleet osallisiksi Pyhästä Hengestä,
5. maistaneet Jumalan hyvää sanaa ja tulevan maailmanajan voimia
6. mutta ovat luopuneet. He näet itse uudestaan ristiinnaulitsevat Jumalan Pojan ja häpäisevät häntä julkisesti.
7. Maa, joka imee sen päälle usein tulevan sateen ja tuottaa kasvun hyödyksi niille, joita varten sitä viljelläänkin, saa siunauksen Jumalalta.
8. Se taas, joka tuottaa orjantappuroita ja ohdakkeita, on kelvoton. Se on lähellä kirousta, ja lopulta se poltetaan.
9. Mutta teistä, rakkaat, me uskomme sitä, mikä on parempaa ja mikä kuuluu pelastukseen, vaikka puhummekin näin.
10. Eihän Jumala ole väärämielinen, niin että hän unohtaisi teidän työnne ja rakkautenne, jota olette osoittaneet hänen nimeään kohtaan, kun olette palvelleet pyhiä ja vieläkin palvelette.
11. Toivomme hartaasti, että kukin teistä osoittaa samaa intoa ja säilyttää toivon täyden varmuuden loppuun asti,

12. ettette veltostuisi vaan seuraisitte niitä, jotka uskon ja kärsivällisyyden kautta perivät sen, mikä on luvattu.
13. Jumala antoi Abrahamille lupauksen ja vannoi itsensä kautta, koska hänellä ei ollut ketään suurempaa, jonka kautta vanna.
14. Hän sanoi: "Totisesti, siunaamalla minä sinut siunaan ja lisäämällä sinut lisään",
15. ja niin Abraham kärsivällisesti odotettuaan sai sen, mitä oli luvattu.
16. Ihmiset vannovat jonkun itseään suuremman kautta. Vala on heille asian vahvistus ja lopettaa kaikki vastaväitteet.
17. Koska Jumala tahtoi lupauksen perillisille vieläkin vakuuttavammin osoittaa, että hänen päätöksensä on muuttumaton, hän vakuutti sen valalla.
18. Näistä kahdesta muuttumattomasta asiasta, joissa Jumala ei voi valehdella, me näin saamme voimakkaan rohkaisun, me, jotka olemme paenneet pitämään kiinni edessämme olevasta toivosta.
19. Se toivo on meille kuin sielun ankkuri, varma ja luja, ja se ulottuu esiripun sisäpuolelle asti.
20. Sinne Jeesus meni edelläjuoksijana meidän puolestamme, kun hän oli tullut yli-papiksi ikuisiksi ajoiksi, Melkisedekin järjestyksen mukaan.

Pyhän Hengen pilkka

Oletko tavannut uskovaa ihmistä, joka pelkää tehneensä synnin Pyhää Henkeä vastaan? Vai oletko ehkä itse pelännyt tehneesi Pyhän Hengen pilkan synnin? Sen tehneellä on kaikki syy olla kauhuissaan, sillä kun Jeesusta syytettiin siitä, että hänessä oli paha henki, hän itse vakuutti näin:

Sen tähden minä sanon teille: jokainen synti ja pilkka annetaan ihmisille anteeksi, mutta Hengen pilkkaamista ei anteeksi anneta. Jos joku sanoo sanan Ihmisen Poikaa vastaan, se annetaan hänelle anteeksi. Mutta jos joku puhuu Pyhää Henkeä vastaan, sitä hänelle ei anneta anteeksi, ei tässä eikä tulevassa maailmanajassa. (Matt. 12:31-32)

Hyvänä sielunhoidollisena neuvona asiasta huolissaan olevalle kerrotaan yleensä näin: "Kukaan Pyhän Hengen pilkan synnin tehnyt ei voi olla peloissaan siitä, koska hän on niin perusteellisen paatunut, ettei tunne enää mitään syyllisyyttä tekemisestään eikä hänellä ole enää mitään kykyäkään tehdä parannusta."

Tätä neuvoa perustellaan yleensä juuri jaksomme jakeiden 4-6 tekstillä, joka ymmärretään juuri Pyhän Hengen pilkaksi.

Heprealaiskirjeen kirjoittaja palaa asiaan vielä luvussa 10, joissa hän nimenomaan käyttää ilmaisua Pyhän Hengen pilkka:

Jos me tahallamme jatkamme synnin tekemistä päästyämme tuntemaan totuuden, ei ole enää uhria meidän syntiemme tähden vaan kauhea tuomion odotus ja tulen kiivaus, joka syö vastustajat. Joka hylkää Mooseksen lain, sen on armotta kuoltava kahden tai kolmen todistajan sanan nojalla. Kuinka paljon ankaramman rangaistuksen ansaitseekaan mielestänne se, joka tallaa jalkoihinsa Jumalan Pojan, pitää epäpyhänä liiton veren, jossa hänet on pyhitetty, ja pilkkaa armon Henkeä! Mehän tunnemme hänet, joka on sanonut: "Minun on kosto, minä olen maksava", ja vielä: "Herra on tuomitseva kansansa." Kauhistuttavaa on langeta elävän Jumalan käsiin. (10:26-31)

Pidän kyllä yllä annettua sielunhoidollista ohjetta hyvänä, mutta itse annan pikeminkin seuraavan vastauksen hädissään olevalle: "Hengellisesti kuollut ihminen ei kykene itseään pelastamaan. Vain Jumala kykenee siihen. Hän valmisti koko maailmaa varten Kristuksen kärsimisessä, kuolemassa ja ylösnousemuksessa sovituksen, niin että jokainen Herran nimeä avuksi huutava voisi pelastua."

"Mutta koska hengellisesti kuollut ihminen ei kykene edes siihenkään eli huutamaan Jeesusta avukseen, niin Pyhä Henki ottaa välineekseen Jumalan sanan ja taivuttaa ihmisen sydämen parannukseen. Pelastuakseen ihmiselle ei ole muuta mahdollisuutta, kuin suostua Pyhän Hengen työn kohteeksi. Ilman sitä hän jää hengelliseen kuolemaansa ja lopulta kadotuksen alle. Ihminen ei kykene edes tahtomaan sitä, että tekisi parannuksen, siksi Pyhä Henki taivuttaa hänen tahtoaan."

"Hengellisessä kuolemassa synnin vallassa oleva ihminen kuitenkin kykenee kaikin tavoin vastustamaan Pyhän Hengen työtä elämässään. Jos hän jatkaa vastustustaan useista Pyhän Hengen antamista etsikkoajoista, kutsuajoista huolimatta, ihminen lopulta paatuu Jumalan sanalle niin, että hän ei enää kykene kuulemaan mitään. Niin tehden hän työntää loppuun asti pelastuksen pois elämästään ja joutuu viimeisellä tuomiolla vastuuseen omista synneistään ja saa rangaistuksena iankaikisen kadotuksen Jumalan pyhässä tulessa. Pyhän Hengen työn vastustaminen lopulliseen paatumukseen asti lienee tyypillisin Pyhän Hengen pilkan muoto."

"Koska toinen ihminen ei välttämättä näe toisen sydämen tilaa, on ehkä viisautta lähteä siitä liikkeelle, että hyvin paatuneeltakin näyttävän ihmisen kohdalla lopullista rajaa ei vielä ole ylitetty ja parasta on vielä kehottaa häntä mielenmuutokseen ja Herran armoon pakenemiseen. Jos vielä syyllisyys synnistä painaa sieluasi, sinulla on toivoa, saat kääntyä Jeesuksen puoleen armoa anomaan, sillä Jeesus kuoli kaikkien puolesta, koko maailman, siis myös sinun puolestasi."

Uskosta luopuminen

Mahdotontahan on uudistaa parannukseen niitä, jotka kerran ovat päässeet valoon, maistaneet taivaallista lahjaa ja tulleet osallisiksi Pyhästä Hengestä, maistaneet Jumalan hyvää sanaa ja tulevan maailmanajan voimia mutta ovat luopuneet. He näet itse uudestaan ristiinnaulitsevat Jumalan Pojan ja häpäisevät häntä julkisesti. (4-6)

Kirjeen kirjoittaja antaa ymmärtää, että Pyhän Hengen pilkkaan syyllistynyttä ihmistä ei voi enää palauttaa parannukseen. Toisaalta hän tunnustaa jakeessa 9, että kirjeen saajat eivät vielä olleet joutuneet siihen tilaan, mutta antaa kuitenkin varoituksen, ettei se tapahtuisi heillekin, koska vaikuttaa siltä, että he olivat kuin kaltevilla pinnalla masentuneita ja katseet taaksepäin entiseen juutalaiseen temppeleipalvelukseen suunnattuna. Hän siis tietää, että jotkut ovat luopuneet uskosta ja pitää vaaraa niin todellisenä, että varoittaa siitä toistuvasti.

Maaperät

Maa, joka imee sen päälle usein tulevan sateen ja tuottaa kasvun hyödyksi niille, joita varten sitä viljelläänkin, saa siunauksen Jumalalta. Se taas, joka tuottaa orjantappuroita ja ohdakkeita, on kelvoton. Se on lähellä kirousta, ja lopulta se poltetaan. (7-8)

Tekstimme puhuu sydänten maaperästä, sateista ja ohdakkeista ja ne vievät ajatuksen helposti Jeesuksen kylväjävertaukseen, jossa Jeesus opettaa näin:

"Kuulkaa siis vertaus kylväjästä: Kun joku kuulee valtakunnan sanan eikä ymmärrä sitä, niin tulee Paha ja tempaa pois sen, mikä on kylvetty hänen sydämeensä. Tätä tarkoittaa se, mikä on kylvetty tien oheen. Kallioperälle kylvetty kuvaa ihmistä, joka sanan kuullessaan ottaa sen heti iloiten vastaan. Koska hänellä ei ole juurta itsessään, hän kestää vain hetken ja luopuu heti, kun tulee ahdistus tai vaino sanan tähden. Orjantappuroihin kylvetty kuvaa ihmistä, joka kuulee sanan, mutta tämän maailman huolet ja rikkauden viettelys tukahduttavat sanan, ja hän jää hedelmättömäksi. Mutta hyvään maahan kylvetty tarkoittaa ihmistä, joka kuulee sanan ja ymmärtää sen ja tuottaa sadon, joku sata, joku kuusikymmentä ja joku kolmekymmentä jyvää." (Matt. 13:18-23)

On siis ihmisiä, jotka ottavat Jumalan sanan iloiten vastaan eli uskovat sen, mutta luopuvat vaikeuksien tullen. On toisia, jotka kestävät hiukan pitempään, mutta maailman houkutukset ja huolet vievät heidät mennessään. Sitten on kärsivällisesti sanassa pysyviä, jotka tuottavat hyvän sadon. Tässä yhteydessä on siis perusteltua väittää, että vain nämä loppuun asti kestävät ovat todellisia uskovia.

Kysymys kuuluu, olivatko tekstimme luopuneet tulleet aidosti uskoon vai eivät. Muualla Raamatussa puhutaan myös uskosta luopumisista kuten Demaksesta, jonka vei maailma tai yleisemmästä luopumisesta, josta Paavali kirjoittaa näin: *Henki sanoo selvästi, että viimeisinä aikoina jotkut luopuvat uskosta ja seuraavat eksyttäviä henkiä ja riivaajien oppeja tekopyhien valehtelijoiden vaikutuksesta, joiden omatunto on merkitty poltinraudalla. (1. Tim. 4:1-2)*

Monet meistä tuntevat ihmisiä, jotka olivat ennen innokkaan uskovan kirjoissa, mutta jotka myöhemmin kielsivät Kristuksen tai nousivat jopa julkisesti vastustamaan evankeliumia.

Tietenkin on nähtävä, että on monen tasoista luopumista. On yleistä raamatullisesta uskosta eli kristillisestä maailmankuvasta luopumista. Sehän suomalaisessa kulttuurissa on hyvin laajasti tapahtunut. Näin kristinuskon taakseen jättäneet eivät tietenkään ole aidosti uskoon tulleet vaan vain kristillisen kulttuurin omaksuneita. Sitten on sellaista hetkellistä tai vähän pitempiaikaistakin aitojen uskovien synnissä tapah-

tuva luopumista Herran seuraamisesta, josta siihen sortuneet kuitenkin tekevät parannuksen niin kuin David aikanaan ja Jeesuksen opetuslapset, jotka kielsivät tai hylkäsivät Jeesuksen ennen ristiä. Nyt kirjeen kirjoittaja puhuu kuitenkin hyvin syvälle Pyhän Hengen antamiin kokemuksiin päässeiden luopumisesta ja jäämisestä tilaan, josta ei ole enää paluuta.

Sanan vaikutus

Kirjeen kirjoittajalla on varmasti ollut mielessään myös Jesajan kirjan sana, joka puhuu Jumalan sanan vaikutuksesta:

Niin kuin sade ja lumi tulevat taivaasta eivätkä sinne palaa vaan kostuttavat maan, tekevät sen hedelmälliseksi ja versovaksi, niin että se antaa kylväjälle siemenen ja syöjälle leivän, niin käy myös sanani, joka minun suustani lähtee: ei se palaa luokseni tyhjin toimin vaan toteuttaa sen, mitä minä haluan, ja saa menestymään sen, mitä varten minä sen lähetin. (Jes. 55:10-11)

Luemme tämän suurena lupauksena Jumalan sanan pelastavasta voimasta, mitä se tietenkin on. Mutta samalla on kirjeen kirjoittajan mukaan huomioitava, että sama Jumalan sana lopulta myös paaduttaa sen ihmisen, joka loppuun asti kieltäytyy taipumasta sen totuuden alle. Sana siis pelastaa, mutta hyljättynä sana myös tuomitsee ja paaduttaa. Kun ihminen johdonmukaisesti torjuu sanan, hän ei enää kykene kuulemaan sitä, vaikka sitä toistuvasti ”sataisi” hänen ylleen. Jumalan sana on siis vaikuttava molemmissa toimissaan: sekä pelastavana että kadottavana.

Aidosti luopuneet?

Olivatko tekstimme luopuneet ihmiset aitoja uskovia vai eivät? Raamatun selittäjien käsitykset eroavat selvästi tässä kohden. On niitä, jotka näkevät, että ilmaisut ”...kerran ovat päässeet valoon, maistaneet taivaallista lahjaa ja tulleet osallisiksi Pyhästä Hengestä, maistaneet Jumalan hyvää sanaa ja tulevan maailmanajan voimia...” ei voi tulkita muuten kuin, että ne puhuvat aidoista uskovista ja siis pelastetuista, jotka sitten luopuivat ja lopulta hukkuvat. Asiaa näin näkeville vahvistaa erityisesti se, että luopuneita ei voi uudistaa parannukseen. Nämä olivat siis selkeästi tehneet parannuksen synneistään, mutta sitten luopuneet. Jokainen aidosti uskoon tullut tunnistaa juuri nuo asiat pelastumisprosessissaan.

On vaikea kuvitella, että ilmaisu ”osalliset Pyhästä Hengestä” voisi tarkoittaa vähempää kuin Pyhän Hengen saamista ja näin ollen uudestisyntymistä. Tämän näkemyksen mukaan aidot uskovat voivat menettää pelastuksen ja joutua lopulta kadotetuksi, jos he menevät niin pitkälle, että *he itse uudestaan ristiinnaulitsevat Jumalan Pojan ja häpäisevät häntä julkisesti*. Tämän näkemyksen mukaan Jumalan pelastusliitto pysyy kuitenkin tällaisiin nähden voimassa. Siksi sellaiset luopiot, jotka eivät mene niin pitkälle, että julkisesti ristiinnaulitsevat uudelleen Jeesuksen ja häpäisevät häntä julkisesti, voivat vielä palata luopumuksestaan niin kuin tuhlaajapoi-ka isänsä luokse. Luopumuksen tilassakin Isä pitää heitä edelleen poikinaan.

Entä pelastusvarmuus?

Nyt on syytä kysyä, miten aito uskosta luopuminen eli pelastuksesta luopumisen mahdollisuus voidaan sovittaa yhteen esimerkiksi seuraavien Jeesuksen lupauksien kanssa, joiden varaan pelastusvarmuutemme lepää:

Totisesti, totisesti minä sanon teille: joka kuulee minun sanani ja uskoo häneen, joka on minut lähettänyt, sillä on iankaikkinen elämä. Hän ei joudu tuomittavaksi, vaan hän on siirtynyt kuolemasta elämään. (Joh. 5:25)

Jokainen, jonka Isä antaa minulle, tulee minun luokseni, ja sitä, joka tulee minun luokseni, minä en ikinä heitä ulos.... Lähettäjäni tahto on, etten kadota yhtäkään niistä, jotka hän on minulle antanut, vaan herätän heidät viimeisenä päivänä. ...Minun Isäni tahto on, että jokaisella, joka näkee Pojan ja uskoo häneen, on iankaikkinen elämä. Ja minä herätän hänet viimeisenä päivänä. (Joh. 6:37,39,40)

Minä annan heille iankaikkisen elämän. He eivät ikinä joudu hukkaan, eikä kukaan ryöstä heitä minun kädestäni. Isäni, joka on antanut heidät minulle, on kaikkia muita suurempi, eikä kukaan voi ryöstää heitä Isäni kädestä. (Joh. 10:28-29)

Miten aito uskova voisi luopua Herrasta, jos hänellä on iankaikkinen elämä eikä kukaan voi riistää häntä Isän käsistä? Näin ollen on monia raamatunselittäjiä, jotka tulkitsevat jakeet 4-6 seuraavaan tapaan:

Toinen tulkinta

Heidän näkemyksensä mukaan kirjeen kirjoittaja selittää, kuinka pitkälle ihmiset voivat mennä pelastuksen suuntaan, mutta lopulta jäävät silti sen ulkopuolelle, luopuvat siitä, minkä ovat jo saaneet ja hukkuvat ikuisesti:

- He voivat olla *valaistuneita*. He ymmärtävät kristillisen opin käsitteellisenä tietona ja yleisenä valaistuksena. Sitä ihmisillä voi olla paljonkin, mutta se ei silti riitä taivaaseen pääsemiseen. Bileam oli mies, jonka silmät avattiin (4. Moos. 24:3), mutta silmät avattuina hän vajosi täydelliseen pimeyteen.
- He voivat *maistaa taivaallista lahjaa*, tuntee jotain Pyhän Hengen vaikutusta sieluissaan, jotka antavat heille hengellisiä kokemuksia, mutta silti he ovat kuin ihmiset torilla, jotka maistavat sitä, mistä eivät ole valmiita maksamaan hintaa, ja niinpä vain maistavat ja jättävät sen. Ihmiset näyttävät pitävän uskosta, jos he voisivat saada sen helpommilla ehdoilla kuin kieltämällä itsensä, ottamalla ristinsä ja seuraamalla Kristusta.
- He voivat saada *osallisuuden Pyhästä Hengestä*, toisin sanoen hänen poikkeuksellisista ja ihmeellisistä lahjoistaan. He ovat voineet karkottaa riivaajia Kristuksen nimessä ja tehneet monia muita voimatekoja. Tällaisia lahjoja annetaan joskus niille, joilla ei ollut todellista pelastavaa armoa. (Vrt. Matt. 7:21-24)
- He voivat *maistaa Jumalan hyvää sanaa*, he voivat nauttia evankeliumin opeista, kuunnella sanaa mielihyvin, muistaa siitä paljon ja puhua siitä hyvin, mutta eivät silti koskaan anna sen asettua todella sisälleen.
- He ovat voineet *maistaa tulevan maailman voimia*. He ovat voineet saada voimakkaita vaikutelmia taivaasta ja pelätä helvettiin joutumista. He voivat päästä jopa näin pitkälle ja lopulta kuitenkin kääntyä luopioiksi. Nämä asiat sanotaan niistä, jotka voivat luopua, mutta heistä ei sanota, että he olivat todella kääntyneet tai että he olivat vanhurskautettuja, todellisessa pelastavassa armossa.

Tämän tulkinnan mukaan kirjoittaja ei siis puhu aitojen uskovien luopumuksesta. He voivat todellakin langeta usein ja pahasti, mutta he eivät kuitenkaan luovu Jumalasta kokonaan tai lopullisesti. Jumalan armopäätös ja voima, Kristuksen lunastus ja esirukous, evankeliumin lupaus, ikuinen liitto, jonka Jumala on tehnyt heidän kans-

saan, Hengen asuminen heissä ja sanan kuolematon siemen, ovat heidän turvansa. Sen sijaan puu, jolla ei ole näitä juuria, ei pysy pystyssä.

Tämän tulkinnan ongelma on siinä, että kirjeen kirjoittaja kuitenkin antaa aidoille uskoville toistuvasti varoituksen luopumisesta ja paluusta entisen juutalaisuuden suuntaan. Jos heillä ei olisi mitään todellista vaaraa ajautua pelastuksen ulkopuolelle, miksi näitä varoituksia sitten tarvitaan? Asiaa on selitetty sillä, että juuri noiden varoitusten kautta Jumala toimii ja huolehtii siitä, että hänen omansa pysyvät tiellä loppuun asti.

Valinta ja vastuu

Eräs tämän tulkinnan omaksunut pastori totesikin, että vaikka pelastuksemme on varma Kristuksen täytetyn työn ja armovalinnan tähden, meidän on nöyrästi otettava vastaan varoitukset luopumisesta.

Pelastus on kokonaan Jumalan työ, mutta meidän tulee vaeltaa niin kuin olisimme saman aikaisesti kokonaan vastuussa uskossa pysymisestämme. Ei niin, että meidän pyhityksemme olisi pelastuksen ja varmuutemme syy vaan niin, että pidämme kiinni evankeliumista, jossa meidän pelastuksemme syy on ilmaistu. Paavali kirjoittaa näin:

Veljet, minä palautan mieleenne sen evankeliumin, jonka olen teille julistanut ja jonka olette ottaneet vastaan ja jossa myös pysytte. Sen kautta te myös pelastutte, jos pidätte kiinni siitä sellaisena kuin minä sen teille julistin. Muuten olette aivan turhaan uskoneet. (1. Kor. 15:1-2)

Myös Paavali kirjoitti uskoon tulleille evankeliumin pelastavasta voimasta, mutta korosti, että lopulliseen pelastumiseen päästöksemme meidän on pidettävä siitä kiinni. Kysymys ei ole siis siitä kuinka hyvin vaelluksessamme onnistumme, vaan siitä, että emme ikinä luota mihinkään muuhun kuin evankeliumiin eli Jeesuksen kuolemaan, hautaamiseen, ylösnousemiseen ja ilmestymiseen. Vain evankeliumi voima ja armo pitää meidät uskon tiellä.

Jokainen aito uskova on Jumalan Kristuksessa pelastukseen valitsema, mutta se ei merkitse sitä, että meillä ei olisi vastuuta vaelluksestamme. Tiedämme Jumalan valinnan meidät Kristuksessa siitä, että evankeliumi tuli luoksemme ja uudestisyntytti meidät. Emme siksi pane pelastusvarmuuttamme iankaikkisuudessa tapahtuneen valintamme varaan (Ef. 2:3-7) vaan sen varaan, että Kristus toteutti tuon armopäätöksen ristillä ja ylösnousemuksen aamussa.

Kristuksessa tapahtuneen valinnan ja vastuamme suhteesta Paavali kirjoittaa:

Siksi, rakkaani, niin kuin olette aina olleet kuuliaisia, ... ahkeroikaa peläten ja vavisten oman pelastuksenne hyväksi. Jumala itse vaikuttaa teissä tahtomisen ja tekemisen, että hänen hyvä tahtonsa tapahtuisi. (Fil. 2:12-13)

Pelastus on Kristuksessa varma ja juuri siitä syystä meidän tulee vaeltaa aralla mielellä, että pysyisimme pelastuksessa loppuun asti. Tarvitsemme siksi varoituksia luopumisesta. Emme ehkä saa näitä kahta asiaa loogiseen sopusointuun, mutta ne ovat molemmat yhtä aikaa totta.

Siksi kehotus uskoville

Mutta teistä, rakkaat, me uskomme sitä, mikä on parempaa ja mikä kuuluu pelastukseen, vaikka puhummekin näin. Eihän Jumala ole väärämielinen, niin että hän unohtaisi teidän työnne ja rakkautenne, jota olette osoittaneet hänen nimeään kohtaan, kun olette palvelleet pyhiä ja vieläkin palvelette. Toivomme hartaasti, että kukin teistä osoittaa samaa intoa ja säilyttää toivon täyden varmuuden loppuun asti, ettette veltostuisi vaan seuraisitte niitä, jotka uskon ja kärsivällisyyden kautta perivät sen, mikä on luvattu. (9-12)

Vaikka Heprealaiskirjeen sävy on varoittava ja vakava, kirjoittajalla on kuitenkin syvä rakkaus vastaanottajiin, kun hän kutsuu heitä ”rakkaiksi”. Hän pitää heitä edelleen pelastettuina, vaikka onkin joutunut varoittamaan heitä luopumisen vaarasta. Heidän uskostaan Kristukseen kertoo se rakkaus, jota he osoittivat Herraa kohtaan ja joka ilmeni uskovien palvelemisena.

Me voimme siis päätellä toisten uskon laadun siitä tavasta, jolla he osoittavat rakkautta toisiaan kohtaan. Mutta se ei tarkoita, että me voisimme arvioida myös oman uskomme rakkauden tekojemme perusteella. Jos niin teemme, joudumme auttamattomasti epätoivoon, sillä jokaiseen rakkauden tekoomme sisältyy omaa lihallisuuttamme ja syntiä. Itse asiassa uskovina joudumme parhaimpienkin tekojemme jälkeen tekemään parannuksen ja pyytämään Herran Jeesuksen veren puhdistusta. Emme siksi voi rakentaa pelastusvarmuuttamme sen varaan, kuinka paljon Pyhä Henki vaikuttaa meissä rakkautta.

Pitkään Herran tiellä vaeltaneiden todellinen kiusaus on väljähtyä innossa palvella muita. Meillä on myös kiusaus veltostua ja kääntää mieleemme tähän aikaan varsinkin silloin, kun menetämme näköalan Jeesuksen toisen tulon läheisyyteen ja sen mukanaan tuomaan suurenmoiseen toivoon. Siksi meidän on hyödyllistä muistaa, että voidaksemme kantaa hyvää hedelmää tarvitsemme kärsivällisyyttä ja sinnikkyyttä loppuun eli Jeesuksen paluuseen asti. Siihen tarvitsemme toivon varmuuden, josta luvun loppu osa puhuu:

Aabraham esimerkkinä

Jumala antoi Abrahamille lupauksen ja vannoi itsensä kautta, koska hänellä ei ollut ketään suurempaa, jonka kautta vannoa. Hän sanoi: "Totisesti, siunaamalla minä sinut siunaan ja lisäämällä sinut lisään", ja niin Abraham kärsivällisesti odotettuaan sai sen, mitä oli luvattu. (13-15)

Luvussa 11 kirjoittaja luettelee suuren joukon Vanhan liiton uskovia, jotka suuntasivat mielensä Jeesukseen ja edessään olevaan toivoon, pelastaja Messiaan, Kristuksen tuloon. Vanhan liiton usko ja toivo kulkivat käsi kädessä ja suuntautuivat eteenpäin. Uudessa liitossa usko katselee jo Kristuksen täytettyyn työhön Golgatal-la ja ylösnousemuksen voitossa, mutta toivo suuntautuu yhä eteenpäin Jeesuksen toiseen tulemiseen.

Nyt kirjoittaja tuo eteemme Aabrahamin saaman lupauksen, joka koskee myös meitä kaikkia saman uskon omistajia. Kristuksessa pääsemme osalliseksi Aabrahamin saamasta siunauksesta. Hän joutui kuitenkin odottamaan pitkään, ennen kuin lupaus toteutui. Hän vaelsi Jumalan lupauksen varassa. Meikin tarvitsemme kärsivälli-

syöttä odottaessamme ja jouduttaessamme evankeliumia julistamalla Jeesuksen paluuta.

Myös me ei-juutalaiset uskovat olemme päässeet osaksi luvattua kansaa ja lupauksia niin kuin Paavali asiaa kuvaa:

Muistakaa sen vuoksi ennen te lihanne puolesta pakanat, ... että te siihen aikaan olitte ilman Kristusta, olitte vailla Israelin kansalaisoikeutta, osattomia lupauksen liitoista, ilman toivoa ja ilman Jumalaa maailmassa. Mutta nyt Kristuksessa Jeesuksessa olette te, jotka ennen olitte kaukana, päässeet lähelle Kristuksen veressä. Hän on meidän rauhamme. (Ef. 2:11-14)

Pelastusvarmuus sanan varassa

Ihmiset vannovat jonkun itseään suuremman kautta. Vala on heille asian vahvistus ja lopettaa kaikki vastaväitteet. Koska Jumala tahtoi lupauksen perillisille vieläkin vakuuttavammin osoittaa, että hänen päätöksensä on muuttumaton, hän vakuutti sen valalla. Näistä kahdesta muuttumattomasta asiasta, joissa Jumala ei voi valehdella, me näin saamme voimakkaan rohkaisun, me, jotka olemme paenneet pitämään kiinni edessämme olevasta toivosta. (16-18)

Jumalan Aabrahamille antama lupauksen sana on muuttumaton ja varma. Sama koskee nyt meille annettuun Vanhan ja Uuden testamentin sanaa. Sanassaan Jumala on ilmaissut meille muuttumattoman lupauksen siitä, että Kristuksessa pääsemme perille Jumalan kirkkauteen. Pelastusvarmuutemme ei perustu siis siihen, kuinka hyvin uskovina vaellamme, vaan siihen, että Jumala pitää voimassa ne lupaukset, jotka hän on antanut. Kristuksen veressä meille on annettu täydellinen puhdistus, vanhurskauden lahja ja kirkkauden lupaus. Varmuutemme lepää sen varassa, että Jumala toteuttaa sen, mitä hän on meille luvannut. Siihen perustuu toivomme:

Kristityn toivo

Se toivo on meille kuin sielun ankkuri, varma ja luja, ja se ulottuu esiripun sisäpuolelle asti. Sinne Jeesus meni edelläjuoksijana meidän puolestamme, kun hän oli tullut ylipapiksi ikuisiksi ajoiksi, Melkisedekin järjestyksen mukaan. (19-20)

Kristityn toivo ei ole vain hänen sydämessään asuva odotus siitä hyvästä, mitä hän kerran tulee kirkkaudessa saamaan, kun Herra tulee takaisin. Toki toivo sisältää senkin, mutta varsinaisesti se kertoo sen, mikä meitä odottaa tulevaisuudessa. Uskova kristitty lukee Raamattua ja elämää niin kuin jännitysromaanin lukija, joka on käynyt lukemassa viimeisen sivun ja tietää, että ”sankari on elossa lopussa, vaikka matkalla tapahtuisi mitä tahansa”. Tiedämme, mitä kuolemassa tapahtuu: saamme nähdä Herran kasvoista kasvoihin. Tiedämme, millainen uusi taivas ja uusi maa meitä odottaa ja joka on ollut meitä varten jo valmiina nykyisen maailman luomisesta asti. Tiedämme, mitä tapahtuu Kristuksen toisessa tulemisessa ja ruumiimme ylösnousemuksessa. Nämä asiat muodostavat toivomme sisällön.

Toivo on kuitenkin vielä paljon enemmän. Se on Henkilö Jeesus Kristus ja nimenomaan ylimmäispapillisessa tehtävässään Isän oikealla puolella taivaassa. Kirjeen kirjoittaja liittää kaksi kuvaa yhteen. Toinen on kuva siitä, miten ylimmäinen pappi kerran vuodessa voi suoritetun uhrin verta mukanaan käydä pyhäkön kaikkein pyhimpään, joka on pienoismalli taivaasta. Nyt Jeesus Kristus meidän suuri ylipappim-

me on oman uhriverensä kautta avannut meille tien itse taivaaseen. Esirippu halkesi, tie taivaalliseen temppeliin on nyt avoin jokaiselle, joka turvaa Jeesuksen veriuhuriin. Mutta sitten kuva vaihtuikin ankkuriksi ja ankkuriköydeksi. Ylipappi Jeesus Kristus on taivaaseen heitetty ankkuri. Ankkuriketjun toisessa päässä meidän sydämessämme siitä pitää kiinni Pyhä Henki. Pyhä Henki ikään kuin "vinssaa" meidät ylös kaikkein pyhimpään Isän ja Kristuksen luo. Toivomme on yhtä varma kuin se, että Jeesuksen sovitustyö riittää pelastukseemme ja että Pyhä Henki kykenee sen soveltamaan meihin ja koko kristilliseen seurakuntalaivaan, joka on purjehduksella kohti taivaan satamaa. Ankkuriketju on myös niin vahvaa tekoa, että emme pahimmilla yrityksillämme onnistu sitä katkaisemaan. Ylimmäinen pappimme Jeesus lupasi nimittäin, että Pyhä Henki asuu Herran omissa iankaikkisesti:

Ja minä rukoilen Isää, ja hän antaa teille toisen Puolustajan olemaan teidän kanssanne iankaikkisesti, Totuuden Hengen, jota maailma ei voi ottaa vastaan, sillä se ei näe eikä tunne häntä. Mutta te tunnette hänet, sillä hän pysyy teidän luonanne ja on teissä. (Joh. 14:16-17)

Pelastusvarmuutemme perustuu siis siihen, mitä Jeesus teki vuodattamalla verensä ja mitä Pyhä Henki tekee vetäessään meidät Isän luo lopulliseen kirkkauteen. Siksi meitä kysytään tänäänkin nostamaan katseemme itsestämme suureen Vapahtajaamme ja Herraamme Jeesukseen Kristukseen. Hän on meidän pelastuksemme ja toivomme.

Kuolemaantuomittu vanki Sapporosta

Erään Nagoyan suurkaupungissa toimivan kirkon pastori Keton rouva oli jo vuosia toiminut vankilatyössä. Hän vieraili useissa vankiloissa ja julisti evankeliumia yhdessä miehensä kanssa. Hänen erityisenä huolen aiheenaan olivat kuolemaan tuomitut vangit, sillä Japanissa kuolemantuomio on edelleen käytössä. Normaalisti vangit joutuvat odottamaan tuomionsa toimeenpanoa keskimäärin kolme - neljä vuotta. Näitä vankeja ei lähiomaisten lisäksi kukaan ulkopuolinen saa tavata, eivät myöskään vankilälähetit. Oikeudenkäynnit ovat kyllä julkisia.

Siksi kun rouva Keto sai tietää erään 24 -vuotiaan miehen kuolemantuomiosta, hän alkoi rukoilla ja kysellä, miten evankeliumi Jeesuksesta voitaisiin hänelle viestittää. Rakkaus keksii keinoja. Näille vangeille on mahdollista lähettää kirjeitä, jotka sensuroituina toimitetaan perille. Rouva Keto lähetti tälle kahden ihmisen murhasta tuomitulle miehelle kirjeen ja kertoi siinä, miten Jeesus oli Golgatan ristillä kantanut hänenkin murhiensa iankaikkisen rangaistuksen. Pyytämällä armoa Jeesus antaisi sen hänelle eikä hän joutuisi kadotukseen.

Pian tuli vastaus, jossa vanki kiitti kirjeestä, mutta jatkoi: "Teidän on turha minulle kirjoitella. Olen toivoton tapaus. En odota mitään muuta niin hartaasti kuin sitä, että minun kuolemantuomioni pantaisiin toimeen, sillä se on minulle oikein. Olen tehnyt niin suunnattoman väärin, kun murhasin tyttöystäväni ja hänen kanssaan minut eräässä hotellissa pettäneen miehen. Joka yö herään siihen kauheaan painajaiseen, jossa käyn tuon hirveän illan tapahtumia läpi uudestaan ja uudestaan."

Rouva Keto tiesi paremmin. Siksi hän ei lakannut kirjoittamasta. Hän lähetti miehelle Uuden testamentin ja kehotti häntä lukemaan siitä, miten Jeesus ristiinnaulittiin ja miten hänen vierellään riippui kaksi muutakin. Jeesus antoi toiselle katuvalle rikolli-

selle synnit anteeksi ja pääsyn taivaalliseen valtakuntaansa. Jeesus teki niin, koska hän kantoi Jumalan totuuden ja oikeudenmukaisuuden vaatiman kadotustuomion hänen sijastaan Golgatan tuskissa Isän hylkäämänä.

Mies alkoi lueskella Uutta testamenttia. Eräänä päivänä hän polvistui vuoteensa viereen avoimen Raamatun eteen ja pyysi armoa. Silloin tapahtui ihme. Jumalan Pyhä Henki laskeutui hänen sydämeensä. Hän tajusi, että Jeesuksen uhri riittää hänenkin syntiensä sovitukseksi. Hän tajusi, että ylösnoussut Jeesus tulisi herättämään hänen murhaamansakin viimeisenä päivänä. Hän tajusi, että Sielunvihollinen oli pitänyt häntä synnin ja epätoivon kahleissa, mutta nyt Jeesuksen armo ja totuus tekivät hänet vapaaksi. Sanoin kuvaamaton Jumalan rauha laskeutui hänen sydämeensä. Hän hypähti pystyyn ja huusi: "Olen saanut anteeksi!" Hän olisi halunnut lähteä juoksemaan ja kertomaan siitä kaikille, mutta sellin ovi pysyi kiinni. Pian hänkin keksi keinoon. Hänkin voisi kirjoittaa kirjeitä. Niin hän alkoi kirjoitella muille kuolemaan tuomituille vangeille. Ennen kuin hänen kuolemantuomionsa pantiin toimeen, kaksitoista muutakin oli saanut kohdata Vapahtajan ja pelastua synnin syyllisyydestä ja vallasta.

Tuli sitten päivä, jona hänen kuolemantuomionsa pantiin toimeen. Kuolemaantuomittu saa tietää teloituspäivänsä vasta samana aamuna siitä, että hänelle tuodaan poikkeuksellisen hyvä aamiainen. Kello 10 tuomio pannaan toimeen. Mies nautti hyvällä ruokahalulla aterian. Kun kello läheni kymmentä ja hänet vietiin sellistä, hän esitti viimeiset pyyntönsä: "Sallikaa minun avoimin silmin siirtyä katselemaan ihanaa Vapahtajaani. Kertokaa sitten myös rouva Ketolle, miten täältä nukuin pois Herran luo." Sitten hän polvistui ja rukoili: "Kiitos Vapahtaja, että armahdit minut murhamiehen. Kiitos, että saan tänään tulla sinun luoksesi taivaalliseen kirkkauteen. Kiitos, kun panit rouva Keton kertomaan sinun armostasi minulle suurelle syntiselle. Kiitos Jeesus armosi suuruudesta. Aamen." Sitten hän alkoi laulaa ylistysvirttä Herralle ja sen aikana hänen maallinen matkansa päättyi Sapporon keskusvankilassa. (1976)

Entä sinä?

Katseletko sinä yhä vain itseäsi ja omia mahdollisuuksiasi uskon vaelluksessasi? Sana kutsuu meitä jälleen nostamaan katseemme Herraan ja vaeltamaan toivomme varassa suurta taivaallista juhlaa kohti. Matkalla saamme rakkaudessa palvella toinen toistamme ja rohkaista myös muita tarttumaan pelastuksen lupaukseen.